

CAPÍTOL IV

DE L'ELEMENT DE L'AIRE.

L'Aire és un Element enter i digníssim en la seva qualitat. Exteriorment és lleuger, volàtil i invisible. Interiorment és pesant, visible i fix. És calent i humit; el Foc el tempera. És més noble que la Terra i l'Aigua. És volàtil, però es pot fixar; i, quan està fixat, torna tots els cossos penetrables. Els esperits vitals dels animals són creats amb la seva més pura substància; la menys pura fou elevada a dalt per tal de constituir l'esfera de l'Aire; i la part més grollera que queda ha romàs dins l'Aigua i circula amb ella, tal com el Foc circula amb la Terra, ja que són amics. És un Element molt digne, com ja hem dit, el qual és el veritable lloc de la llavor de totes les coses. Així com en l'Home hi ha imaginada una llavor, així la Natura s'ha format una llavor en l'Aire, la qual, després d'un moviment circular, és llençada en el seu esperma, l'Aigua. Aquest Element té una força molt apropiada

per a distribuir cada espècie de llavor a la seva matriu convenient mitjançant l'esperma i el menstru del món. Així, conté l'esperit vital de tota criatura, el qual viu arreu, ho penetra tot i dóna la llavor als altres Elements, tal com l'Home la comunica a les Dones. L'Aire és qui nodreix els altres Elements, qui els impregna, qui els conserva. L'experiència diària ens ensenya que no només els minerals, els vegetals i els animals, sinó també els altres Elements viuen mitjançant l'Aire. Podem veure com totes les Aigües es podreixen i es tornen fangoses si no reben un nou Aire; també el Foc s'apaga si no hi ha Aire. D'aquí ve que els Alquimistes sàpiguen dirigir els graus del Foc per l'Aire. Ells mesuren, mitjançant llurs regis-tres, l'Aire i fan llur Foc més gran o més petit segons li donin més o menys Aire. Els porus de la Terra també són conservats per l'Aire i, finalment, tota la màquina de la Terra es manté mitjançant l'Aire.

L'Home, a l'igual que tots els altres animals, mor si és privat de l'Aire. En el món, res no creixeria sense la força i la virtut de l'Aire, la qual penetra, altera i atrau a si el nodriment multiplicatiu. En aquest Element, la llavor

és imaginada per la virtut del Foc i aquesta llavor comprimeix el menstreu del món amb aquesta força oculta, tal com en els arbres i en les herbes la calor espiritual fa sortir l'esperma amb la llavor pels porus de la Terra i, a mesura que surt, l'Aire el comprimeix amb proporció i el congela gota a gota. I així, de dia en dia, els arbres creixen i esdevenen ben grans només perquè una gota es congela sobre una altra gota (tal com ho hem mostrat en el nostre llibre dels dotze Tractats). En aquest Element, totes les coses són enteres per la imaginació del Foc. Així està ple d'una virtut divina, car l'esperit del Senyor hi està enclòs (el qual abans de la Creació del món era dut sobre les Aigües, segons ho testimonia la Santa Escriptura) *i ha volat sobre les plomes dels vents*. Així doncs, si (tal com efectivament és) l'esperit del Senyor està enclòs dins l'Aire, qui podrà dubtar que Déu no li hagi deixat quelcom de la seva divina puixança? Aquest Monarca té per costum enriquir d'ornaments els seus domicilis; així doncs, ha ornat aquest Element amb l'esperit vital de totes les criatures, car en ell hi ha la llavor de totes les coses que estan dispersades aquí i allà. I, com hem dit anteriorment, aquest sobirà

obrer, des de la Creació del món, ha enclòs dins l'Aire una força magnètica sense la qual no podria pas atraure la menor part de l'aliment, de manera que la llavor romandria en poca quantitat sense poder créixer ni multiplicar. De la mateixa manera que la pedra d'imant atrau a si el Ferro, malgrat la seva duresa (a l'exemple del Pol àrtic, que atrau a si les Aigües, com ho hem mostrat en tractar de l'Element de l'Aigua), l'Aire, igualment, mitjançant el seu imant vegetal contingut en la llavor, atrau vers si el seu aliment del menstre del món, l'Aigua. Totes les coses es fan mitjançant l'Aire, puix és el conductor de les Aigües i la seva força o puixança magnètica que Déu li ha enclòs, està amagada en tota mena de llavor per tal d'atraure l'humit radical. Aquesta virtut o puixança que es troba en tota llavor sempre és la dues-centes vuitantena part de la llavor, tal com ho hem dit en el tercer dels nostres dotze Tractats.

Si algú vol ben plantar els arbres, que miri sempre que la punta atractiva estigui girada vers el septentrió, i així mai perdrà el seu treball. Així com el Pol àrtic atrau a si les Aigües, així el punt vertical atrau a si la llavor, puix tota punta atractiva s'assembla al Pol. Un exemple el tenim en la llenya, la seva punta atractiva

sempre tendeix al seu punt vertical, que tampoc no deixa mai d'atraure'l. Talleu un bastó de fusta de manera que sigui d'una igual grossor per tot arreu i si voleu saber quina era la seva part superior abans de ser tallat del seu arbre, submergiu-lo en l'aigua que emplena un recipient d'una llargada superior a la del bastó i veureu com la part superior sempre sortirà fora de l'aigua abans que la part inferior: la Natura no pot errar en el seu ofici. D'aquestes coses en parlarem més àmpliament en la nostra Harmonia, on tractarem de la força magnètica encara que qui coneix la Natura dels metalls la pot fàcilment jutjar del nostre Imant. Per ara ens és suficient haver dit que l'Aire és un molt digne Element, en el qual hi ha la llavor i l'esperit vital o el domicili de l'ànima de tota criatura.

